

Светосавље.орг :: Библиотека :: Ћирилица :: Latinica

<< претходна [садржај] следећа >>

СВЕТИ НЕКТАРИЈЕ ЕГИНСКИ ПОУКЕ

О СПАСИТЕЉЕВОМ УСТАНОВЉЕЊУ ЦАРСТВА БОЖИЈЕГ НА ЗЕМЉИ, ОДНОСНО ЦРКВЕ

2) Наш Господ Исус Христос је, будући Цар, саздао Царство небеско на земљи убрзо након свог Вазнесења, када је сео са десне стране Оца и када је од Превечног Оца добио сву пуноћу власти на небу и на земљи.

Његово Царство на земљи јесте Његова Црква. Будући да је Он Цар, Исус се стара о њој, поставља правила, уобличује виђења и пророштва и укида жртву и приношење (Дан.9;24 и даље). Он њиме вечно управља, руководи и влада уз помоћ Својих свештенослужитеља. Он непрестано и преизобилно даје дарове Духа Свога Светога, како би укрепио, увећао и проширио Своје Царство. Цар-Спаситељ освећује, теши, чува, узвисује и прославља народ Свој (в. Јн.15;26 и Дела ап.2;33-36).

Будући да је Цар, Господ у Свом Царству установљује поредак дајући Цркви служитеље. Будући да је Цар, Исус је Свом народу подарио Закон. Будући да је Цар, Он призива народ да верује у Њега. Будући да је Цар, од Својих следбеника захтева да чак и свој живот жртвују ради Њега и Његовог Царства. Будући да је Цар, Он је објавио рат злу и посредством милосрђа подарио мир. Будући да је Цар, Исус царује у срцима верујућих, који су посредством Свете Цркве сједињени са Њим.

Онај, ко није повезан са Црквом, налази се изван Царства Христовог и лишен је велике части да буде син Царства Христовог.

3) Света Црква Христова појављује се као божанствена црквена установа коју је наш Спаситељ Исус Христос основао ради спасења људског рода. Спаситељ је подарио Цркву као инструмент Своје божанствене љубави и благонаклоности према човеку. Она је вечни носилац божанствене благодати и неопходан услов људског спасења. Будући да је Цар, Господ наш Исус Христос је увек истоветан Самоме Себи и у све векове спасава оне који верују у Њега. .

У том циљу Он је и саздао Своју вечну Цркву. Она обухвата све верујуће, од првих до последњих. Он се појављује као њена Глава одржава је

као живу и дејствујућу и укрепљује у све векове. Глава Цркве у Едену, Исус Христос, био је средиште Цркве патријараха и Мојсејевог Закона, који је праобразима и симболима предизображавао Цркву.

Црква Христова је Једна, Света, Саборна и Апостолска Црква, од самог стварања света предодређена за људско спасење и установљена за вечно постојање.

У свом писму Панариосу свети Епифаније расуђује о Цркви и крају каже: "Црква је била саздана још од Адамовог времена. | Била је проповедана патријарсима до Авраама и у њу су поверовали после Авраама. Открио ју је Мојсеј, о њој је проповедао Исаија. Јавио ју је Христос и она сапостоји са Њим, а ми је сада прослављамо." У 78. параграфу свог трактата о саборној Цркви свети Епифаније каже: "Карактер Цркве одређен је Законом, пророцима, апостолима и еванђелистима."

Кирил Јерусалимски запажа да Црква укључује у себе све оне, који су веровали у Христа пре Његовог доласка. Они су сачињавали старозаветну Цркву. Осим тога, он каже да се Црква у време патријараха руководила обећањима и вером задобијеном кроз откровење, тј. не писмено него усмено. Од времена Мојсеја и пророка, Црква се руководила законом и пророштвима, тј. писменим предањем.

На тај начин је Црква Царство Божије основано на земљи, због чега свети Златоуст каже да је она "место на којем обитавају архангели, Царство Божије и само Небо." Дух Свети који се спустио на њу пребива у њој у сва времена, као што је о томе говорио Спаситељ: *Ја ћу умолити Оца, и даће вам другог Утешитеља да пребива с вама вавијек, Духа Истине кога свет не може примити, јер Га не види, нити Га познаје; а ви Га познајете јер са вама пребива, и у вама ће бити* (Јн.14;16-17).

Дух Свети који је сишао на Цркву обилно јој даје све божанствене харизме (благодатне дарове). Она је добила право да свезује и развезује грехове, да проповеда Еванђеље, да призива народ на спасење. Она је добила моћ да морално препорађа пале, да од њих учини образ Божији и да их обдари образом и подобием. Она је добила право да их измирује са Богом, да их учини причасницима благодати Божије, да их сједињује са Спаситељем, да Духа Светог Дарује свима који јој притичу и да их учини синовима Божијим. Она је добила моћ да побеђује све своје противнике и да заувек остане неприступачна за њих, да руши своје непријатеље и да заувек оста не нерањива.

Према речима светог Јована Златоустог, "када је побеђена, она остаје победница, када је понижена, постаје још лучезарнија. Рањавају је, али она не бива побеђена; поткопавају је, али она не тоне на дно; заузимају је јуришем, али она не бива разорена. Она није пасивна, напротив, она је борбена и никада не бива побеђена."

Црква Спаситељева је уистину Царство небеско на земљи. У њој царује љубав, радост и мир. У њој обитава вера у Бога. Кроз верско чувство и унутрашње срчано знање долазимо до познања Бога, до познања скривених ствари, до познања откривене Истине. У њој очекивања задобијају наду и убеђење; у њој се остварује спасење; у њој се распростире Дух Свети и обилно излива плодове Своје божанствене благодати. У њој се расцветава божанствена ревност по Богу, савршена љубав и посвећеност Богу, исто као и непрестана жеља за бесконачним сједињењем са Богом.

У Цркви Божијој моралне врлине достижу сами врх савршенства који је приступачан за човека. Са очишћеним духом и срцем преображеним тајинством светог крштења човек који је некада имао помрачену душу и био безосећајан усрдно и ревносно развија у себи савршено нове врлине. Црква је уистину обновила, пресаздала човека, и учинила га образом Божијим. Свети престо Цркве - то је истинска трпеза која људе храни за живот вечни. Са те трпезе верујућима се раздаје Хлеб небески, Тело небеско, и они који га окусе никада неће умрети. Свети престо, установљен у средишту Цркве Христове, јесте Трпеза Небеска. Он добија земне ствари и узноси их на небо, он добија небеске ствари и расподељује их на земљи. Свети престо Цркве додирује земљу и, истовремено, Вишњи Трон. Тај престо је страхан и за саме ангеле, који лете под сводом небеским. *(Алузија на литургију у време узношења дарова и возгласа: "Твоје од Твојих Теби приносећи, од свих иза све..." Црква приноси Богу земаљско благо, тј. хлеб и вино, а заузврат добија Тело и Крв Христову...)*

Црква је очекивање, уточиште и утеха свих верујућих у Христа. Божанствени Златоуст каже: "Црква коју је Бог установио на земљи исто је што и лука у океану. Уклањајући се од животне сујете, у њој налазимо уточиште и тешимо се миром." " Не удаљуј се од Цркве, јер од ње не постоји ништа силније. Она је чвршћа од стене, виша од неба и пространија од земље. Она никада не стари него, напротив, бесконачно цвета. Због чега је у Писму названа планином? Због своје непоколебивости. Због чега је назива стеном? Због њене непропадљивости. Кроз њу су божанственим ганућем какво је, на пример, слушање Светог писма, припитомљене све дивље звери, она прониче слух свакога човек, продире у душу и успављује страсти које су се тамо распламсале."

Према речима светог Игњатија, истинска Црква је само једна.

"Христос је један и не постоји ништа драгоценије од Њега. Дођите , у Цркву, која је једини Храм Божији, једини престо јединог Господа

Исуса Христа, рођеног од јединог Оца..."

Свети Иринеј, епископ лионски, ученик светог Поликарпа и слушаца светог еванђелисте Јована, у својој књизи "Против јереси" говори следеће: "немогуће је набројати све благодатне дарове (харизме) које је Црква добила од Бога у читавом свету, у име Господа Исуса Христа, распетог у време Понтија Пилата ради добра свих народа. Не уводећи их у обману или заблуду, она им бесплатно даје све што је бесплатно добила од Бога."

Говорећи о мисији Цркве Христове, свети Теофил, епископ антиохијски (2.век) у 14. параграфу своје друге књиге упоређује Цркву са " морским острвима." Нека од њих су настањена, на њима има воде, плодова, сидришта и лука, ово пружају онима што су изложени претњама морских бура. Исто тако је и свету, узбурканом и раздираном грехом, Бог дао храмове које називамо светим црквама, у којима се као у сигурним острвским лукама налази веронаука Цркве. К њима притичу они који желе да се спасу. Они постају следбеници Истине и на тај начин избегавају суд и гнев Божији.

Остала острва су стеновита, на њима нема ни воде ни плодова, дивља су и ненастањена. Она представљају опасност за путнике и бродоломнике. На њима се разбијају лађе и гину путници. Таква су порочна вероучења која се називају јересима. Будући да нису руковођена речима Истине, она уводе у заблуду све који им се приближе. Таква учења су слична пиратима који, натоваривши своје лађе и лутајући по таласима, разбијају своје лађе од таква

острва и заувек их губе. Тако је и са онима који се удаљују од истине и пропадају у заблудама."

Божанствени Григорије Богослов у свом првом слову против Јулијана Отпадника овако говори о Цркви: "Ти се противиш наслеђу Христовом, великом и непролазном, које је створио као Бог и наследио као човек. Оно је проглашено Законом, испуњено је благодаћу, Христос га је препородио, пророци су га усадили, апостоли су га свезали, а еванђелисти одгајили..."

У Беседи о саборној вери свети Епифаније Кипарски каже: "Црква је наша мајка. Она је чиста и прекрасна невеста пристигла из Ливана. Она је рај великог уметника, обитавалиште Светога Цара, невеста целомудренога Христа, непорочна дјева, заручена са једним Жеником. Прозрачна је као вео, прекрасна као луна, изабрана као сунце. Закон ју је прогласио блаженом и она седи са десне стране Цара."

Црква је откровење које се непрестано извршава у свету. У њој се Бог открива на многе и различите начине, и потврђује Своје присуство Својим божанственим силама. У Првој посланици Коринћанима апостол Павле говори о Цркви коју је основао Христос: *И ове постави Бог у Цркви: прво апостоле, друго пророке, треће учитеље, затим чудотворце, онда дарове исцељивања, помагања, управљања, различитих језика (1.Кор.12;28).*

[<< претходна](#) [\[садржај \]](#) [следећа >>](#)

[Светосавље.орг](#) :: [Библиотека](#) :: [Ћирилица](#) :: [Latinica](#)